

„Ježíš Kristus včera i dnes, tentýž jest i na věky.”

(Žid. 13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

BŘEZEN 1984

Velmi srdečně Vás všechny zdravím v drahém jménu Pána. Úvodem budeme rozjímat o Slovu z Lukáše 11:33-36. Pán řekl:

„Žádný rozsvítě svíci, nepostaví ji do skryše, ani pod nádobu, ale na svícen, aby ti, kterýž vcházejí, světlo viděli.“

Bůh postavil světlo na počátku Svého stvořitelského díla. On řekl: „*Buď světlo!*“, a bylo světlo. Dokud ležela tma nad vodami, zůstala země pustá a prázdná. Jakmile se však objevilo světlo, mohlo každé semeno vzejít ze zemské půdy k životu, neboť světlo a život náleží k sobě. Rovněž tak na počátku vykupitelského díla stály světlo a život.

„V Něm život byl a život byl světlo lidí.“ (Jn 1:4)

Od Něho, který byl Slovo a který všechno povolal v bytí, přichází život, protože On sám je ten božský Život. Život Boží se stal zjeveným v Synu člověka na zemi, a tím světlem lidí.

„Tentož byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.“ (Jn 1:9 podle něm. překl.: *„Bylo tu světlo to pravé, které osvěcuje každého člověka, ono přicházelo na svět.“*)

Ježíš Kristus je pravé světlo. Jen tam, kde je ON, může vzejít nový duchovní život. Všichni, kteří Ho přijímají, nejsou zplozeni a zrozeni podle vůle nějakého člověka, ale z Boha. Teprve, až se to v nějakém člověku stalo, vzejde Božský život a stává se světlem pro druhé lidi.

„Neboť nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe za světlo pohanům, abys byl spasení až do končin země.“ (Sk 13:47)

Každému čtenáři Písma napadne, že Izaiáš mluvil v jednotném čísle, totiž vzhledem k našemu Pánu a Spasiteli:

„Já Tě určuji za světlo pohanům, aby Mé spasení dosáhlo končiny země.“ (Izaiáš 49:6 podle něm. překl.)

Pavel však poznal, že toto zaslíbení mělo dojít skrze Církev k naplnění.

Měl před očima Tělo Páne, a řekl: „*Neboť tak nám Pán přikázal...*“ Tím zahrnuje sebe i Církev Kristovu do celosvětového misijního příkazu. Jedná se o službu a pokračování díla, které Bůh skrze Krista započal.

V kázání na hoře praví Pán:

„*Vy jste světlo světa! Město, na hoře ležící, nemůže zůstat skryto.*“

Kristus v nás, naděje slávy, je světlo Boží, které vyzařuje. Je-li Vykupitel ve vykoupených, musí z nich jako božské světlo vyzařovat Jeho život. Tak, jako Bůh působil skrze Krista, tak působí Kristus skrze Církev. Ona sestává z lidských dětí, které se staly dětmi Božími, ona je božským zřízením a místem zjevování moci Boží na zemi.

Od počátku Nového zákona bylo naplnění prorockého Slova světlo, které zářilo. Proroci dějinně spásný průběh předpověděli, ode dnů Jana Křtitele si království Boží silou razilo cestu. On zvěstoval pro ono dobu zaslíbené Slovo a představil Mesiáše. Současně se skrze něho naplnilo prorocké Slovo. Ježíš Kristus, náš Pán, kázal království Boží a současně se skrze Něho naplnilo biblické proroctví. Právě tak je to s Jeho Církví: ona zvěstuje evangelium o království Božím, je ale sama pevnou částí tohoto království, a tím se na ní také naplňuje biblické proroctví.

Jak Jan Křtitel, tak i náš Pán biblicky zařadili Svoji službu. Jan se odvolával na slovo z Izaiáše 40 a pravil:

„*Já jsem hlas toho, který na poušti volá...*“ (Jn 1:23)

Náš Pán odpověděl učedníkům Janovým tím, co o Něm bylo napsáno u Izaiáše 35:

„*Slepi vidí a chromí chodí, malomocní jsou očišťováni a hluchí slyší, mrtví jsou křiveni a chudým se zvěstuje poselství o spasení.*“ (Mt 11:5)

Petr byl po nanebevstoupení Páně použit jako první, aby věci, které se staly, biblicky zařadil (Sk 1:16).

I Pavel věděl, jak jsme již viděli, že jeho služba byla v souhlase s prorockým Slovem, ano, on své zvěstování do něho plně vestlal. On byl tím apoštolem, kterému Bůh dal zjevení o Církvi a jejím rozmanitém pověření.

Skrze prorockou službu v našem čase mělo být Církvi ukázáno, co Bůh s ní a skrze ni zamýšlí. Petr píše v 2. ep. 1:19: „*A mámeť přepevnou řeč prorockou, ktěžto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte.*“

Pán řekl: „*Svíce těla jest oko. Když by tedy oko sprostné bylo, i tělo tvé všecko bude světlé, a pakliť bude nešlechetné, i tělo tvé tmavé bude.*“ (Lk 11:34) V přirozeném je nám to jasně srozumitelné. Člověk, který nemá zrak, tápá ve tmě. Totéž se týká duchovní sféry. Dříve byli proroci nazýváni „*vidoucí*“. Bůh jim ukazoval vidění, byli inspirováni a vyslovovali, co Bůh chtěl říct. Ano, stojí psáno: „*Bůh Pán nečiní nic, jedině že by zjevil Svou radu služebníkům Svým, prorokům.*“ (Ám 3:7) Jak jsme velmi často vykládali, chtěl Bůh také před velkým a strašným dnem Páně poslat proroka, jehož službou mělo být srdce dětí Božích obráceno k původnímu zvěstování apoštolských otců víry. Žel, ti velcí evangelisté, teologové a učitelé Bible nepoznali ani Bohem poslaného muže, ani poselství, které přinesl. Tápour ve tmě a orientují se nadále podle tradic a výkladů Písma poapoštolských církevních otců, místo aby se přidrželi originálního prorocko-apoštolského odkazu.

V Církvi, v níž není zvěstováno původní Boží Slovo, nemůže zazářit pravé světlo. „*Kde není prorocké zjevení, tem bloudí lid.*“ Tam nepomohou ani žádná kázání o světle a životě, Církev zůstává ve tmě a tím duchovně mrtvá. Všechna úsilí evangelizovat svět jsou právě tak marná, pomijejí-li lidé to, co činí Bůh nyní. Tělo Pánovo potřebuje ostré oko orla, jasný prorocký pohled v tomto tak svůdném věku. Duchovní vůdcové měli vždycky velkou zodpovědnost. Proroci v St. zákone, jakož i Jan Křtitel, náš Pán Ježíš, který je přece sám Světlo světa, apoštolé a všichni praví mužové Boží se museli vypořádávat s náboženským duchovenstvem své doby. Dnes, jako tehdy, spočívá nouze v tom, že oni všichni mají velké náboženské vědění, ale pro to, co se podle prorockého Slova děje v království Božím, jsou slepí. Proto Pán s velkou bolestí, protože Mu bylo líto lidu, označil znalce Písma za slepé vůdce slepých, neboť On viděl, že oni všichni spadnou do jámy. Oni byli o sobě přesvědčeni, že všechno správně vědí.

„*Toto uslyšeli někteří z farizejů, kteří byli v Jeho blízkosti a tázali se Ho: Jsme snad i my slepí? Ježíš jim odpověděl: Kdybyste slepí byli, neměli byste žádný hřích. Jelikož ale tvrdíte: Vidíme, tedy zůstává váš hřích.*“

Blaze tomu, kdo pochopil, co znamenají slova Pána: „*Dokud tedy tvé oko je dobré, má i tvé celé tělo světlo.*“ Co ale, jesti dnešní křesťanské církve jsou duchovně slepé a mají již jen formu pobožnosti? Chlubí se sice, že všechno mají, ale ve skutečnosti se v jejich středu děje jen to, co ony samy vytvářejí. Poslední období Církve Pán vytýká:

„Protože říkáš: Jsem bohatý, ano, zbohatl jsem a nemám v ničem nedostatku, a protože nevíš, že právě ty jsi bídný a mizerný i chudý i slepý i nahý...“ (Zj 3:17)

V kázání na hoře oslovil Pán ty duchovně chudé a zaslíbil jim království nebeské. On řekl také: *„K rozdělení přišel jsem na tento svět: Aby nevidoucí viděli a vidoucí byli slepi.“* Dokud Saul ležel u noh Gamalielových, byl sice teologicky vyškolený, vůbec ale nepochopil to, co se v jeho čase stalo s Kristem. Teprve až se s ním potkal Pán, otevřely se mu oči, a on se stal vyvoleným nástrojem.

Pán k němu prolulil: *„Budu tě vysvobodzovat od lidu i od pohanů, k nimž tě posílám. Ty budeš otvírat oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od moci Satanovy k Bohu, aby přijali odpuštění hříchu a podíl mezi těmi, kteří vírou ve Mne byli posvěceni.“* (Sk 26:17) Zde nestojí: „Já, Ježíš jim otevru oči“, nýbrž *„Ty, Pavle, jím budeš otvírat oči.“* Vpravdě apoštolským zvěstováním, v němž je vždycky prorocké Slovo zahrnuto, jsou posluchačů otvírány duchovní oči. To je smysl a účel misijního rozkazu, který Církev přijala. Avšak dříve, než k tomu bude způsobilá, aby zvěstovala celou radu Boží, musí být sama božským Slovem dokonale osvěcena a proniknuta. Jí nyní platí výzva z Izaiáše 60:1: *„Povstaniž, zaskvěj se, neboť přišlo světlo tvé!“*

POHLED DO UPLYNULÝCH 25 LET

„Zdaliž jsem Já nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamkoli se obrátíš.“ (Joz 1:9)

Tento biblický text vidím v pohledu na uplynulých 25 let, od doby, kdy jsem si uvědomil, jak důležitá jsou kázání bratra Branhama, jako ospravedlněn. Bůh dal Své požehnání ke všemu, co jsme až k dnešnímu dni podnikli a dal nám zdar. Naše první bohoslužby se konaly v malém domácím kruhu u rodiny Borgovy, kde jsem v polovině r. 1959 začal s tím, že jsem sourozencům překládal kázání bratra Branhama ze zvukových pásků.

Již záhy ty místnosti nevystačili a najali jsme si radniční sklep na ul. Luteránské církve, který poskytl místo asi 70 lidem. Tam jsme se shromažďovali od dubna 1960. Když se táto místnost rovněž stala malou, přestěhovali jsme se v dubnu 1963 do sálu na ul. Hubertově, který měl přesně 120 sedadel.

V roce 1969 se i tento sál stal příliš malým. Na ul. Fasanenstr. (Bažantí) jsme našli jeden, který mohl pojmut 280 lidí a najali jsem jej. Když pak ani tento již nestačil, stál jsem před rozhodnutím, zda bychom si neměli sem postavit kapli.

Věřím, že Bůh nás v tom vedl, abychom našli ten správný pozemek, na němž by kaple stála, a že její stavba byla zvláštním milníkem v díle Pánově. S přispěním mnohé svépomoci mohla být budova postavena. Sál poskytuje místo pro 550 osob, balkon pro 150 osob. O Velikonocích 1974 se konalo zasvěcení, k němuž přišlo mnoho sourozenců z blízka i daleka. V 10 letech, které od té doby uplynula, jsme byli v shromážděních často bohatě požehnáni, jak návštěvníci bohoslužeb vždy znovu dosvědčují.

Jak dnes vidíme, vyplatilo se rovněž a také bylo jako velmi praktické prokázáno, že jsme celou budovu podsklepili, neboť jsme tím obdrželi přídatné místnosti, které jsme mezi jiným mohli vybavit jako jídelnu pro cca. 330 osob a jako kuchyň.

V červenci 1976, když jsem se nacházel v blízkosti vchodu do sklepa ke kapli - právě nastával večerní soumrak -, uslyšel jsem náhle hlasitě a zřetelně slova:

„Odeber se na sousední pozemek a posvěť Mi jej, neboť Já pošlu lidi z mnohých národů a na tomto místě je požehnán.“ Ihned jsem se zastavil, ohlédl jsem se, poslušen byl hlasu Pánova, jsem vešel branou, která vede k nákupnímu centru, na neobstavaný pozemek souseda, poklekl jsem a posvětil jej Pánu.

Hned následující pondělí jsem se dotázal na majitele, zavolať ho a přednesl mu svoji žádost. Tento v celém okolí známý obchodník, mi oznámil své plány do budoucna, které chtěl uskutečnit velkým stavebním projektem na tom pozemku. Skončil slovy: „Je mi líto, ale potřebujeme celou tu plochu pro sebe.“ Řekl jsem: „Pamatujte na to, že Bůh na to položil Svou ruku.“ Avšak pro něho tím byla záležitost nejdříve vyřízena. Já jsem nepodnikl nic, neboť jsem věděl, že se stane vůle Páně. Přesně za 3 týdny, 9. srpna, zvonil již krátce před 8:00 hod. ráno telefon. Ohlásil se tentýž pán a řekl: „Pane Franku, nemám pro to žádné vysvětlení, ale já musím vašemu přání vyhovět a ten pozemek vám prodat.“ Již příští den jsme byli u notáře. Bůh stále ještě může naklonit srdce jako potoky vod.

Při koupi jsem však pochopil, že se jednalo o pozemek, který mohl být zastavěn jen pro živnostenské účely. Když jsem navštívil stavební úřad,

řekl mi ten vedoucí velmi zřetelně, že by nebylo možné, abychom naše záměry uskutečnili. Kromě toho, mínil on, se přece každý před takovou koupí přesně na všechno dotáže. Připojil: „Ostatně já jsem ty faráře v ruském zajetí poznal. Pro mne je každý pastor lump.“ Rozčilen mi líčil své zážitky a zklamání. Ke konci řekl: „Církev já nemám rád.“ Jako výstřelem z pistole jsem odvětil: „Já také ne.“ Podíval se nejprve jednou na mne a mlčel. Teď jsem mu mohl vydat své svědectví. Nakonec jsme se stali přáteli a všechny překážky se vyřídily samy.

Když byla první budova v hrubé stavbě hotova, přešel jednou bratr Schmidt ten pozemek a během toho, co mě potkal, mi řekl: „Ta stavba vystačí přece sotva pro polovinu návštěvníků!“ Šel svou cestou a já rovněž, avšak o tom, co řekl, jsem musel přemýšlet. O několik dní později jsem řekl Pánu na modlitbě: „Pane, jestliže chceš, abychom namísto jednoho domu postavili dva, tak mi dej tu jistotu.“ Otevřel jsem Bibli a můj zrak padl a na místo ve 2.Paral. 14:6: *„Tak se pustili do těch staveb a šťastně je dokončili.“* (Podle něm. překl.)

Jako za dnů Mojžíše, postavil Pán do našeho středu bratry se všemi schopnostmi, potřebnými k těm rozličným pracím. Tak i obě tyto budovy mohly být dohotoveny jejich nezištným zasazením z velké části svépomocí. Nyní máme možnost dát asi 200 osobám ubytování a zaopatření. Všichni návštěvníci to dovedou ocenit.

Současně jsme mohli do těch domů umístit všechno, co je pro místní dílo zapotřebí: tiskárnu, místnosti pro kancelář, pro zpracování, pro rozesílání a skladiště. Nad naše chápání se Bůh v pravý čas o všechno postaral. Ani jedinkrát jsme nemuseli o peníze žebrot nebo si vypůjčovat. Na základě všech těch zvláštních vedení Páne jsem přesvědčen o tom, že jsem jednal ve vůli Boží a že je to Jeho dílo, o které se On stará.

ZVLÁŠTNÍ POKYNY

„Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému...“ (Sk 26:22)

S hlubokou vděčností myslím na všechna ta nádherná vedení a zvláštní pokyny Pánovy během uplynulých let. Kdo níže uvedené zážitky nemůže věřit, tomu to nezazlívám. I já bych s tím měl námahu, kdyby mi někdo něco takového oznámil. Kromě bratru Branhamovi jsem nikomu nevěřil, kdo tvrdil, že Bůh k němu mluvil. Avšak ty neobyčejné

prožitky, které jsem tu a tam měl, mi nikdo nemůže vzíti. Ony byly po-
každé tak uctivou bázeň vzbuzující a přemáhající, že mi nezbylo žádné
místo pro vlastní myšlenky. Několik z nich jsou většině z vás známé,
jiné vám budou nové.

Co se dne 2. 4. 1962 před rozbřeskem odehrálo, kdy Pán mohutným
hlasem slyšitelně ke mně mluvil, o tom již není zapotřebí se podrobně
rozepisovat. Jistě jste již o tom slyšeli neb četli mé svědectví. Sice mě to
vždy znovu přemáhá, slyším-li hlas Pánův, avšak tento zážitek měl pro
mne docela zvláštní význam a svým způsobem byl jedinečný. Nacházel
jsem se skutečně mimo tělo a viděl jsem je, jak tam stálo. Bylo to, jako
kdyby Pán mluvil s celou Svojí autoritou z věčnosti do časnosti. Mínil
jsem, že svět zůstane při tomto všemocném slovu stát.

Zvláště vděčný jsem byl za varování, které mi dal Pán jednoho jitra
k 10:00 hod. Jako vždy přicházel ten mocný hlas z výše, na půl zprava,
a zněl: „**Odrečni tu cestu do Indie!**“ Opustil jsem místnost, posadil do
auta, odjel trochu ven a modlil se. Cesta měla v několika dnech začít,
shromáždění byla naplánovaná, všechny sály zamluveny. Mínil jsem,
že ti bratří budou co nejhloběji zklamání, jestliže nedodržím své slo-
vo. Všechno jsem řekl Pánu. Avšak potom, co jsem se krátce před 12:00
hod. vrátil, zazněl ten stejný hlas po druhé, avšak hlasitěji a ještě s vět-
ším důrazem: „**Odrečni tu cestu do Indie!**“ V tomto okamžiku jsem
věděl, co mám činit. Odeslal jsem bratrům telegramy, protože písemné
sdělení by bylo již včas nedošlo a informoval jsem příslušně cestovní
kancelář.

Když jsem v den letu o 8:00 hod. poslouchal zprávy, dověděl jsem se, že
právě to letadlo, v němž bych byl letěl z Bombaje do Madrasu, s 95 ces-
tujícími na palubě, se krátce po startu nad letištěm v plamenech vzňalo
a zřítilo, aniž by to byl jediný cestující přežil. Mému věrnému Pánu
jsem již jen mohl poděkovat za Jeho milost.

Jeden z nejmocnějších pokynů, co se týká zvěstování, byla pro mne
událost v Marseilli, o níž jsem se již v posledním oběžném dopise zmí-
nil. Tam mi Pán ukázal Slovem z 2. Tim. 4, že pravý služebník Boží
může kázat jen to, co stojí psáno ve Slově. Proto každý pokus kázat
o sedmi hromech, je absolutně nebiblický, neboť Pán nedovolil, aby
byli napsány (Zj 10:4). Vyplatí se přemýšlet o tom, proč br. Branham
o nich nesměl kázat, přesto, že to bylo jeho žádostí. Jak důležitá je vý-
zva: „**Zvěstuj Slovo!**“, bude nám o to jasnější, čím zřetelněji vidíme, jak
se lidé odvracejí od pravdy a propadají těm nejstrašnějším omylům. Až
do konce svého života budu trvat na tom: Jen co bylo jako Slovo Boží

napsáno, může být kázáno. Co nestojí v Bibli, musíme přenechat jedině Bohu. „*Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou provždy naše a synů našich...*“ (5M 29:29)

Jednou jsme po jedné bohoslužbě byli voláni k br. Turnwaldovi k modlitbě, který byl na smrt nemocen. Br. Russ a br. Schmidt již seděli v autu, já jsem se vrátil do kaple, abych vzal olej k pomazání. Když jsem opět vyšel a byl ještě asi osm až deset metrů vzdálen od vozu, zazněl hlas Pánův: **„Jdi tam a přečti mu Slovo, kterým prorok Izaiáš oslovil Ezechiáše.“** Řekl jsem to hned oběma těm bratřím, a my jsme vyjeli. U postele nemocného jsem se nejprve nezúčastnil rozhovoru, protože jsem hledal toto místo Písma. Když jsem jej našel, oznámil jsem, co mi Pán přikázal. Sestra Turnwaldová, která stála naproti mně, na druhé straně postele, zvolala pohnutým hlasem: „To Slovo jsem svému muži dnes ráno předčítala.“ Přítomnost Boží naplnila místnost, přečetl jsem udané Slovo, potom jsme se modlili a Bůh je potvrdil podle Svého zaslíbení.

Jindy se to událo, když sestra Vítová z Bielefeldu přišla s docela novým vozem do Krefeldu ke shromáždění. To vozidlo neujelo ještě ani tisíc kilometrů a už víc nenaskočilo. Již v sobotu odpoledne a večer odborníci z řad našich bratří bezúspěšně na něm pracovali. I neděle uplynula, aniž by vůz dostali do chodu. Po posledním shromáždění v neděli, když jsem právě chtěl opustit modlitební místnost vedle pódia a došel jsem asi do poloviny místnosti, uslyšel jsem hlas Pána: **„Jdi tam, promluv slovo, neboť ta žena nemá být před svým nevěřícím mužem zahánbena.“** Ihned jsem vyšel ven a potkal sestru Vítovou, její dvě děti a br. Brozda, když jsem přicházel od zadní strany Božího domu. Všechny jejich pokusy byly marné a oni nechali vůz stát. Zdvihl jsem svoji pravou ruku, vyslovil slovo Pánovo, jak mi bylo přikázáno, a řekl: „Jdi tam a vůz odstartuj!“

Naše drahá sestra chtěla gestem vyjádřit, že to nemá smysl a namítla: „To přece nemá cenu!“ Já jsem ji ale musel přerušit a řekl: „Nemluv, jdi tam a odstartuj vůz!“ V tomto okamžiku pochopila, že nemluvím sám ze sebe, neboť se obrátila a vrátila se k vozu. My ostatní jsme ji následovali. Vešla, otočila zapalovacím klíčem, a motor ihned spustil. Slzy jí spadly do klína, my všichni jsme poděkovali Pánu a poté začala pro ty tři cesta domů.

Cestou se zastavili na odpočívadle na dálnici, opět nastartovali a ve zdraví dojeli domů. Příští den chtěl její muž s tím vozem jeti, avšak zase nenaskočil. Mechanici byli zavoláni, ale všechna námaha byla marná:

Vůz musel být odtáhnut do dílny, kde zjistili, že vstřikovací pumpa vůbec nefungovala, musela být vestavěna nová. Z přímé inspirace vyslovené Slovo vykoná podle vůle Boží vždy to, k čemu bylo posláno.

PÁN JE VĚRNÝ

Plni vděčnosti hledíme nazpět na ta nádherná požehnání a přímé pokyny, které Pán ve všech těch letech zas a zas dával. Museli jsme však rovněž zažít, že se nepřítel do našeho středu vplížil a začal dílo zkázy, které dosáhlo v květnu 1979 svého vrcholu. Mnohým způsobilo nepopsatelné utrpení, zanechalo zoufalství a bezradnost i několika zklamaných. Jen Pán může vzniklou škodu napravit.

Dlouho jsem se zdráhal pojmenovat příčiny a vývoj, jak k tomu mohlo dojít. Kdybych mohl volit, pak bych i nadále mlčel a vzal všechno se sebou do hrobu, v případě, že Pán prodlí. Avšak, protože nepřítel uplatňuje nárok na drahocenné duše Boží, musí být odhalen i se svými intrikami. Zde se nejedná o to, aby byli lidé kompromitováni, nýbrž o to, aby upřímným sourozencům bylo pomozeno, aby se opět zorientovali.

Mnozí vědí, že dary Ducha v našem středu po léta byly Bohem jako stoprocentně pravé prokázány a potvrzeny. Ačkoliv jsem věděl, že jsou podávány také „doma udělaná“ proroctví, považoval jsem to u nás za nemožné. Vycházel jsem z toho, že něco pravého nemůže nikdy být falešné a naopak. Jak známo, obsahuje nějaké všeobecné proroctví tři věci: budování, napomínání a útěchu.(1. Kor. 14:3). K tomu nepotřebuje nosič darů předem žádné vidění, inspirace Ducha postačuje. Jsou-li však dávány zcela konkrétní pokyny, přihází se, že Bůh předtím dá vidění. Když jsem proto začátkem června 1976 v Brémách byl jedním proroctvím vyzván, abych jednoho bratra s jeho ženou zasvětil k službě, byl sem pod tím dojmem, že tomu tak bylo. Proroctví znělo: „Hleď, tak praví Pán: Můj služebníku, vpravdě, postavil jsem tě do velkého díla, a já jsem viděl tvoji věrnost a tvoji práci. A hleď, dnes mi zasvěť bratra K. a sestru R. pro službu, neboť nadešel čas, kdy mají být nasazeni a kdy mají začít tobě pomáhat a paže ti podepírat, neboť jsem viděl všechnu tvoji práci, a vím o námaze a proto: zasvěť mi je tedy dnes a rozšiř to dílo, čiň, co jsem ti vložil do srdce, neboť to není lidský duch, nýbrž Boží duch, který tě vede. Rozšiř to dílo, čiň, co jsem ti vložil do srdce, neboť to není lidský duch, nýbrž Boží duch, který tě vede. Rozšiř to dílo v krátkosti a spěchu, neboť můj příchod je blízky!“ Já jsem toto nařízení uposlechl, aniž bych byl i jen v nejmenším zapochyboval o jeho pravosti.

Toto byl začátek zmíněného již tragického vývoje, který, kdyby tomu Bůh byl nezabránil, by byl vůstil do úplného zničení. Ačkoliv to pro oba bylo prakticky nemožné, aby úkoly v plném rozsahu splnili, považoval jsem na základě toho proroctví za svoji povinnost, abych je ke tomu přibral. Dostali se tím do strašného vnitřního konfliktu. Staršovstvo nemělo za správné, že tak mladý by měl být nasazen do kazatelské služby. Tím nastal rozpor mezi sloužícími bratry a ve sboru.

Od té doby následovalo jedno proroctví za druhým. Někteří byli voláni jménem a přede všemi blamováni jako hříšníci, kteří mají činit pokání. Veřejná vyznání hříchů měla způsobit úplné očištění a posvěcení. My všichni jsme všechno přijímali, avšak výsledek byly různice a rozkoly, které se uprostřed sboru šířili, až nakonec bylo kritizováno všechno: kázání, zpěv i hudba.

Přestože v Bibli a také v kázáních bratra Branhama jsme vyzýváni, abychom každé proroctví a duchy zkoušeli, opomněli jsme to, protože jsme nikdy nepovažovali za možné, že by se falešní duchové mohli vplížit i při pravých nositelích darů. Nechali jsme bez povšimnutí, co br. Branham 26. 12. 1963 v kázání "Církevní pořádek" řekl: **"...Jestliže přistihnete nějakého muže nebo nějakou ženu, které musíte korigovat, a ta dotyčná osoba se dostane z rovnováhy, přesto, že jí vykládáte pravdu podle Písma, pak to ukazuje, že duch, který na nich jest, není z Boha ... neboť mnohdy máte i v těchto menších službách, jako v každé jiné službě, duchy, kteří jsou zvrácení. Hledte, oni tam vejdou. A to nechceme. Ne, my bychom chtěli, aby tyto služby byly k tomu ochotny, aby byly odhaleny, jestliže musí být vydány všanc, neboť vy se o to nemusíte starat, je-li něco odhaleno, co je od Boha. Obstojí to ve zkoušce, je-li to od Boha. Jestliže se to potom přesně splní, jak to říká výklad, zdvihne své ruce a poděkujeme Bohu za Jeho Ducha, který je mezi námi. Jestliže se to nestane, pak již nic nečíte, dokud ten zlý duch nebude z vás venku. Bůh nelže. ON je odevždy Pravda."**

Nikdo z nás nepomyslel, že nepřítel zastele nějakou lež do 99% pravdy, jak to činí od zahrady Eden, aby tu věc učinil věrohodnou. Žádný člověk by to sám od sebe nebyl poznal, kdyby mě Pán v září 1978 na to neupozornil. Seděl jsem u svého rohového psacího stolu, a to obrácen k oknu, když jsem slyšel hlasitě a zřetelně slova: „Zkoumej Skutky apoštolů, zda byl kdy zasvěcen k službě nějaký muž se svojí ženou!" To mi proniklo morkem a kostí. Otočil jsem se vpravo, kde ležela má Bible, otevřel jsem ji a začal číst ve Skut. apoštolů. Po několika minutách jsem

řekl: „PANE, znám Skutky apoštolů a vím, že nikdy nějaká žena nebyla dosazena do služby se svým mužem.“ Nyní mi nic jiného nezbyvalo, než té sestře říci, že její proroctví bylo nebiblické. Nato odvětila, že ti dva nebyli povoláni k službě Slova, neboť bratr K. přece neměl vůbec žádné povolání. Sestra že má pracovat v kanceláři (ačkoliv tehdy měla již dvě děti), a on při pozemské práci spolu pomáhat. Spontánně jsem odpověděl, že ani těch sedm ve Sk. apoštolů, kteří přísluhovali chudým, nebyli povoláni ani skrze proroctví ani se svými ženami. (Teprve po létech mi bylo řečeno: „Když jsem R. a K. viděla vcházet do sálu, přišla mi ta myšlenka...“) Od toho dne, jak jsem teprve mnohem později zpozoroval, začaly se útoky soustředit na mne samého. Důvěra lidí v službu, kterou jsem byl pověřen, měla být systematicky, na každý jen myslitelný způsob zničena.

Dne 22. 11. 1978 jsem se pokusil ve zvlášť uspořádané modlitební hodině ve sklepním sále vyložit, co mi Pán řekl a Svým Slovem potvrdil. Jelikož jsem tu záležitost považoval za jedno jediné sklouznutí, chtěl jsem ji objasnit, aniž bych před církví otevřeně vyslovil, že to proroctví bylo nebiblické. Ve své důvěřivosti jsem měl zato, že těm rozepřím bude učiněn konec. Nepochopil jsem, že to byl Satan, který naplánoval totální zničení skrze věřící mezi věřícími.

Účel měl světit všechny prostředky. Za mými zády byl navázán úzký kontakt k sestře ve východním Berlíně, kde jsme čas od času drživali shromáždění. To jsem nevěděl, když jsem se 24. 2. 1979 vracel z jedné cesty po Ázii a přistál na curyšském letišti Kloten. Byl jsem tam však již očekáván a vyzván, abych letěl společně do východního Berlína, kde mě očekává jedno Boží zjevení. Zpěchoval jsem se nejprve a namítl, že Pán ke mně může všude mluvit, jestliže by mi chtěl něco říci. Dne 26. února jsem se konečně podvolil a poslechl, jak už často předtím, neboť jsem přece nechtěl ohlašované probuzení za žádnou cenu zadržet.

I sourozenci, kteří měli nějaké nouze, byli potom bez mého vědomí posíláni k nově ustanovené „prorokyni“. Vzala je do zvláštního pokoje, tam museli vylít své srdce a vzápětí následovalo „proroctví“. Mnozí podávali dokonce zprávy, že byli vyháněni ďáblové. Mně o nějakém „vyhánění ďáblů“ z opatrnosti nebylo nic zmíněno, neboť na tom bych byl ihned poznal, že ta celá věc musí být nebiblická, jelikož žádné ženě nepřísluší, aby vyháněla ďáblы. Ale s tím „Tak praví Pán“ mě mohli podvést, protože jsem s tím nikdy nepočítal, že by se s tím lidé mohli dopustit úmyslného podvodu.

Dne 6. 5. 1979 se pak mělo konečně konat úplné očistění celého sboru. V důsledku předcházejícího kázání věřil jeden každý, že jedině veřejným vyznáním hříchů bude moci být připravena cesta ohlášenému mocnému působení Ducha. Co ale hned nato bylo zjeveno? Nenávist, závist, žárlivost, zloba, se vším, co k tomu náleží. Ukázalo se pravdivým, co jsem v oné neděli, když jsem si sedl do rohu na pódiu, ve svém srdci mluvil, jako kdyby nějaká gramofonová deska ve mně hrála: „Kříž, smíření a odpuštění byly odstraněny, nepřátelství a nesmiřitelnost postaveny.“ Bylo právě 12:45 hod.

Zatím co jsem tam ještě seděl, otevřely se náhle dveře k té místnosti vedle pódia a sestra F., která si přizvala na pomoc sestru W. a s ní poklekla na podlaze, mi dala vědět, že mám vejít dovnitř. Pokynem jsem odmítl a zůstal sedět. Potom se dveře ještě více otevřely. Nyní leželi obě natažené po celé délce na podlaze a tloukly hlavou o zem. Nemohl jsem se na to déle dívat, zdvihl se a šel dovnitř. Bylo mi řečeno, že mám ihned jeti do Berlína, neboť tam mi budou dány pokyny, jak by nyní působení Boží mělo dále jít.

Opět jsem povolil. Doraziv do Berlína, prosil jsem o to, aby mi byly dány ohlášené pokyny, načež ta „prorokyně“ propukla v hlučný smích a řekla: „Já o tom vůbec nic nevím. Kdo jen něco takového řekl?“ Co se tam ve mně událo, nemůže si nikdo představit! Nezbývalo mi dále nic, než krátce nato v jednu středu večer odvolati to, co zde 5. a 6. 5. bylo nesprávně vyloženo a zůstalo bez účinku. Tím jsem si uvědomil, jakého rozsahu ta zkáza nabyla.

Když jsem poznal, že jsem byl podveden a že důvěra lidí v povolání a službu z velké části byla zničena, věděl jsem, že pro Boha sotva ještě budu moci něco vykonat. Tím mi byl vzat obsah mého života a pro mne již neměl žádný smysl. Chtěl jsem proto svůj život ukončit. V červnu 1979, ještě před rozbřeskem dne, jsem jsem po širém, povlovném, písečném pobřeží dánského ostrova Fanø vstříc blížícímu se přílivu. Ještě jednou naposled jsem děkoval Pánu za tu velkou výsadu, jakou ON mi dal, že jsem Mu směl sloužit, položil jsem Mu členy své rodiny a Jeho lid a vylil Mu své srdce. Nakonec jsem se modlil v nejhlubším zoufalství své duše: „Pane, dřív než k Tobě nyní přijdu, řekni mi přece, proč mě všechno toto utrpení postihlo.“ Jako nějaký hrom nade mnou zaburácelo, když poslední slovo ještě nedoznělo: **„Protože si poslechl hlasu své ženy.“** Téměř bych se byl váhou hlasu Pánova, který jako vždy, přicházel z výše od práva, skácel doleva. S hukotem blížící voda mě téměř dosáhla. Když jsem se obrátil, spatřil jsem světla té osady

a pomalu se vracel. V hloubi duše ještě více rozerván zdvihl jsem se ve své podkrovní světnici na zem a dělal jsem si zlé výčitky. Když jsem již nemohl víc plakat, ani se modlit, začal jsem číst v Bibli, ale zavřel jsem ji opět, protože jsem nenašel žádné Slovo, které by mě oslovilo. Potom, když jsem dále Pána prosil, aby mi přece dal Slovo útěchy, znovu jsem ji otevřel. První pohled padl na místo v 1. Moj. 3:17, kde je psáno: „**Že jsi uposlechl hlasu své ženy...**“.

Nyní jsem měl ze Slova potvrzení toho, co Pán před hodinou jako odpověď hlasitě ke mně mluvil. Vzpomínal jsem na předešlá léta, v nichž Bůh mojí službu rozličným způsobem biblicky potvrzoval a bylo mi jasné, že Pán tak dlouho žehnal, žehnal, jak jen jsem uposlechl, co mi osobně řekl nebo ve Svém Slově zjevil. Avšak když jsem poslouchal lidi, kteří stáli pod falešnou inspirací, byl výsledek ničivý.

Již mnohem dříve jsem měl mečem Ducha zničit machinace Satanovy, které on tak pobožně a lstivě zosnoval. Avšak bázeň, abych se neprohřešil na Duchu Svatém tím, že bych se dotkl nějakého proroctví, mě od toho zdržela. Jakkoli beznadějně i situace církve tehdy vypadala, přece ji Pán nepříteli nedal všanc. Zbytek nezapomněl, co Bůh na nich učinil a zůstal stát, jiní sourozenci po kratším čase opět porozuměli. I ti poslední ještě poznají, co vlastně bylo sehráno, osvobodí se od toho, budou prosit Boha o odpuštění a zaujmou své místo v Církvi Páně.

Kdo se ovšem jako Kain nadále zúčastňuje na bratrovraždě, bude se dokonce jako on v přítomnosti Pána tázat: „*Jsem snad strážcem bratra svého?*“ Tu řekl Pán Kainovi: „*Kde je tvůj bratr Abel?*“ On odpověděl: „*Já nevím...*“ Jestliže nějaký bratr takto odpovídá, potom lže, tak jako lhal Kain, neboť on přesně věděl, kde ho nechal ležet. I dnes to každý ví. Mohlo by pak být, že takový člověk náleží k semeni hada, avšak existují i takoví, kteří jdou cestou Kainovou, neboť tak stojí psáno:

„*Běda jim, nebo cestou Kainovou odešli a poblouzněním Balámovy mzdy se vylili a odporováním Chóre zahynuli.*“ (Judy 11)

Nejprve se Kain rozpálil, takže se jeho obličej zachmuřil. To se děje ještě dnes při těch, kteří chodí po jeho cestě. Náhle člověk myslí, že snad má nějakého jiného člověka před sebou. Je napsáno, že se Kain vrhl na svého bratra (1M 4:8), opačně by to bylo nemyslitelné. Každý se zkušuj, zda je Abelem nebo Kainem. Může svého bratra zanechat zpět a v přítomnosti Pána ještě činit tak, jako kdyby se nebylo nic stalo? Nekřičí krev tvého bratra k Bohu?

Jistě jsou ještě bratři a sestry, stojící stranou, kteří byli jen spolu strženi. Kdo ještě nadále setrvává na tom, že všechny ty akce byly od Boha, ten zaměňuje Boha za ďábla, ten nerozeznává zkázu od budování, ten neví, co je požehnání a co kletba. Od kdy jsou nesmiřitelnost, nenávisť, utrhaní a totální nepřátelství božského původu? Musíme si uvědomit, že lidé, kteří nepřispívají k budování, stojí pod falešnou inspirací, i když si myslí, že jsou Bohu nápomocní a prokazují Mu službu. Kdo s Ním neshromažďuje, ten rozptyluje. Kde je skutečně láska Boží, která byla zjevena na Golgátě a skrze Ducha Svatého byla do věřících vylita? Ona se přimlouvá zástupně za nepřátele, je trpělivá a dobrotivá, nenechá se roztočit, všechno přikrývá, atd.

Pohlížeje zpět můžeme říci, že z milosti Boží misijní práce nejen že šla dále, nýbrž dokonce v zesílené míře mohla pokračovat. Přesto, že se Satan pokoušel své ničivé dílo rozšířit do celého světa, Bůh nejen že zachoval ty, kteří pravdu již poznali, nýbrž zavolal všude nové lidi a připojil je ke Svému lidu. Aniž bychom museli lidi přitahovat pod záminkou zvláštních zjevení, směli jsme prožít jasným zvěstováním čistého Slova Božího duchovní vzrůst.

Až na další platí ta poslední výzva: „*Shromáždí Mi Můj lid, s kterým jsem uzavřel smlouvu při oběti.*“ Tento rozkaz bych chtěl splnit. Chceme se před Pánem ve jménu Ježíše shromáždit a poznati, že ON s námi uzavřel smlouvu, když ON sám se stal obětí. Nejedná se o prázdná učení, nýbrž o plné, navracené evangelium Ježíše Krista, Syna Božího, které stále ještě je radostným poselstvím. Všichni synové a dcery Boží se postaví na vítěznou půdu Golgaty a prožijí věčně platné evangelium jako Boží moc úplně nově. My jsme smířeni s Bohem, náš hřích je odpuštěn, naše vina zaplacená. Nám se dostalo spasení. Pochváleno budiž jméno Pána! Nyní jde o Duchem vypůsobenou víru, která přichází z Duchem vypůsobeného kázání Slova Božího. Taková víra je zjevení, činí blahoslaveným a přivádí nás do obecenstva s Bohem a navzájem. K tomu nám přece tak jistě z Jeho příkazu přeložena. Nechceme se déle nechat nepřitelem klamat, ale jako krví vykoupený zástup poznat, že my všichni potřebujeme milost Boží. Jsme draze vykoupeni, proto chceme žít ke cti Boží.

V pověření Božím působící

Bro. Frank